

УДК 346.95

Вельков А.В., аспірант кафедри конституційного та адміністративного права
(Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна)

ПІДСТАВИ ПРЕДСТАВНИЦТВА ПРОКУРОРА В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДІ

Участь прокурора в адміністративному суді має бути документарно підтверджена (ч. 2 ст. 60 Закону України від 14.10.2014 р. № 1697 «Про прокуратуру»).

Відмінним від законного представництва в адміністративному суді є договірне представництво. Згідно із положеннями КАС України не закріплюється нормативне визначення законних представників для службових та посадових осіб, тому для надання повноважень захисту в адміністративному судовому процесі з представником укладається договір, при цьому повноваження мають бути затверджені довіреністю (ч. 1 ст. 59 КАС України).

Договірне представництво в адміністративному суді може здійснюватися на підставі довіреності чи на підставі договору комісії. Правомірність довіреності фізичної особи на ведення справи в адміністративному суді посвідчується нотаріальним підписом чи посадовою особою, яка має на це законні права, у вигляді ордеру, доручення певної установи чи органу, які на це уповноважені. Правомірне представництво може здійснюватися на основі договору про надання правової допомоги; договору комісії; договору доручення від імені певної організації (органу, установи чи підприємства).

Документарно витяг із відповідного договору є обов'язковим додатком до ордеру та завіряється обома сторонами. У витягу із договору доручення чи комісії мають бути відображені обмеження прав представника на вчинення тих чи інших процесуальних дій.

Отже, представництво в адміністративному процесі має свої відмінності від інших видів, проте спори навколо поняття представництва продовжуються і нині. Суттєві відмінності можна визначити за характером, змістом правовідносин та вимог до осіб, які можуть представляти інтереси в адміністративному суді.

Договірне представництво в адміністративному суді класифікуються на : представництво адвокатом; представництво інтересів юридичних осіб їх службовими (посадовими) особами; представництво іншими особами.

Звернемо окрему дослідницьку увагу на здійснення представництва в адміністративному процесі службовими (посадовими) особами органів публічної влади, що є відмінним від представництва, яке реалізується на підставі договору. Посадові (службові) особи органів публічної влади в адміністративному суді мають специфічний процесуальний статус, зміст якого встановлює обсяг повноважень, що відмінним від обсягу компетенції владного суб'єкту.

Представник має право відмовитися від покладених на нього зобов'язань, що має бути ним належним чином повідомлено суду та довірителю (ч. 4 ст. 59 КАС України) [1].

Отже, представництво в адміністративному суді має розумітися як правовідносини, в яких одна особа чи коло осіб діють на підставі договору чи закону задля вчинення в інтересах довірителя дій та захисту його інтересів та законних прав, що виникають, змінюються та реалізуються в публічній сфері. Зміст процесуального статусу представника залежить від статусу особи-довірителя. Здійснення представництва не призводить до отримання представником особистих благ, окрім

оплати його послуг, що може бути передбачено договором чи посадовою інструкцією чи умовами довіреності.

Наявність відносин представництва в адміністративному суді не позбавляє права довірителя самостійно діяти в судовому розгляді публічно-правового спору.

Представництво в адміністративному суді переслідує мету забезпечення ефективному захисту суб'єктивних прав та інтересів особи, сприяння найбільш повній реалізації особою права на захист своїх прав та інтересів, тобто передусім переслідується мета надання якісної юридичної допомоги, що не виключає ситуації множинності представників.

Участь представника в адміністративному процесі має бути документарно підтверджено, що визначає специфіку її реалізації.

Список використаних джерел:

1. Кодекс адміністративного судочинства України. URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text>